

Soms vinden kunstenaars elkaar, minder om wat ze tonen of de vormelijkheid van hun kunst, dan wel om wat ze willen tonen en de manier waarop ze via hun kunst in de wereld willen staan. Proprioceptie: het proces waarmee we ons bewust worden van ons lichaam in de ruimte waar deze zich in bevindt, lijkt bij kunstenaars die met ruimte bezig zijn een extensie te hebben gevonden in hun kunst. Even vaak is de ruimte niet de enige antagonist, ook de kijker wordt meegesleept in deze oefening. Zo ontstaan er nieuwe verbanden, nieuwe verhoudingen tussen de kunstenaar, het werk, de ruimte en de toeschouwer. Het is soms een intellectuele oefening, soms een zuiver intuïtieve. Soms beide.

sabine oosterlynck en **Lieve D'hondt** werkten eerder al gemeenschappelijk aan kunstprojecten, onder meer in thank you for *being part of this exhibition* waar ze aan de hand van postkaarten en posters de bezoekers aanzetten om deel uit te maken van een toekomstige installatie, of in de reeks acties in de publieke ruimte tijdens de lockdown, bedoeld om toch enig idee van verbondenheid en persoonlijk contact op te roepen, gebundeld in de video *SKIP!*

Toch hebben beide kunstenaars een eigen discours. Zo schrijft **Jonas Lescrauwaet** in zijn boeiende tekst over Lieve D'hondt, over hoe de kunstenaar observeert: "(...) wie zich bevrijdt van het vermoeden en geleidelijk aan gewaar wordt, intensifieert de beleving. Zo is de context waarin men zich begeeft, een van de aspecten die de perceptie bepalen. Hoewel er duidelijke gevoeligheden zijn. Voor het conceptuele en het minimale, de verstilling en de nuance, voor datgene dat al vervliegt nog voordat het helemaal wordt opgemerkt."

De vraag is wat die perceptie precies inhoudt, is het enkel een bewustzijn van een ervaring, of is het, zoals de hedendaagse neurowetenschap ons voorhoudt, een anticipatie op wat we verwachten te zullen zien? In dit laatste geval is onze waarneming slechts een geestelijke constructie, en is alle uitbeelding ervan per definitie conceptueel, zonder precieze link met de wereld buiten ons.

In zekere zin geldt dit ook in het werk van **sabine oosterlynck** (*bewust zonder hoofdletters*), zij het op een lichtjes ander domein. Zo kleeft ze vaak subtiel etiketten op en in haar werk. Een spel van 'objectivering' van het object, een manier om er afstand van te nemen en, zo stel ik me voor, om het in vraag te stellen. Lescrauwaet verwoordt het mooi: "Van zodra het etiket zichzelf ontmaskert kan het op zoek gaan naar een nieuwe betekenis, een hernieuwde hoedanigheid, met aandacht voor zijn vormen. Tegelijk herinterpreteert ze de handeling van het etiketteren. Ze verlaat de

pragmatiek van het gebaar, heropent de traditionele ruimte waarbinnen die bestaat. Ze introduceert het etiketteren als een performatieve geste: betekenisvol en kritisch, poëtisch en esthetisch.”

Elke waarneming is dubbelzinnig. Deze vaststelling is alleszins wat beide kunstenaars bindt. Beide nodigen uit om zich los te rukken van wat men meent te zien, om een nieuw perspectief te bieden op de daad van perceptie zelf.

Het is een boeiend onderzoek dat, wanneer ze samen dit uitgangspunt nuttigen om nog ongekennde mogelijkheden te ontginnen, een bijzondere symbiose onthult.

Tenminste, voor fijnproevers die het subtielere denkwerk niet schuwen...

<https://www.theartcouch.be/nieuws/lieve-dhondt-en-sabine-oosterlinck-bij-cas-oostende/>

Video still performance re-set de sokkel SMAK GENT 2022